

Вітчизно! Горді ми тобою,
Трудом і подвигом твоїм,
Твоєю чистою весною
І сили струменем живим.

Ми й там, між горами чужими,
В обіймах голубої мли,
Боліли болями твоїми,
Твоєю радістю жили.

Ти — серце, сповнене любові,
Ти — правий непоборний гнів,
Горять в твоїй стобратній мові
Зірниці молодих вогнів.

О! Годен чорної отрути,
Не вартий ні хвилини жить,
Хто міг на мить тебе забути
І занедбать тебе на мить!

У праці, в співі, рано й пізно,
Як до землі колись Антей,
Ми припадаємо, Вітчизно,
Тобі до трепетних грудей.

1 червня 1956 р., Київ, після повороту з Австрії